

19

වර්ෂා ධර්මයන්හි අභය වටහා ගත යුතු යුගයක්

මහාචාර්ය කේ. එන්. ඕ. ධර්මදාස

මනුෂ්‍යයා අන්‍ය සත්ත්වයන්ගෙන් වෙනස් වන්නේ ප්‍රධාන වශයෙන් කරුණු දෙකක් නිසා යැයි කිව හැකිය. එකක් නම් සත්ත්වයන්ට නොමැති බුද්ධි ශක්තියක් මනුෂ්‍යයා සතු වීමය. එම බුද්ධි ශක්තිය වසර ගණනාවක් තිස්සේ සංවර්ධනය වුවත් ඇත අතීතයේ මානව වර්ගයා අන්‍ය සත්ත්වයන් හා සමීපව සිටි අවධියේ මනුෂ්‍යයාත් අන්‍ය සත්ත්වයන්ගේ අතර වෙනසකට තිබෙන්නට ඇත්තේ ඔවුන්ට වඩා ඉතා ස්වල්ප වශයෙන් වැඩි වූ බුද්ධි ශක්තියක් වූ නිසා බවට සැක නැත. මානව සත්ත්වයාගේ පරිණාමය පිළිබඳ ගවේෂණයන් මගින් දැනට ශේෂ වී ඇති කපාලයන්හි ප්‍රමාණය පරීක්ෂා කොට මේ අනුමානය ඉදිරිපත් වී තිබේ. එම අනුමානය ම අනුව අපට සිතිය හැක්කේ මනුෂ්‍ය සත්ත්වයාගේ ප්‍රාථමික ම මුත්තන් වූ සත්ත්වයන් හා අන්‍ය සත්ත්වයන් අතර වෙනසක් නොතිබුණු යුගයක් ද තිබෙන්නට ඇති බවය. ඒ අනුමාන කෙසේ වෙතත් අද දින අප යථාර්ථය ලෙස දකින්නේ මානව සත්ත්වයා අන්‍ය සියලු සත්ත්වයන් අභිභවා අසහාය බුද්ධි ශක්තියකින් යුක්තව සිටිමින් තම වාසස්ථානය වූ පෘථිවිය පමණක් නොව සමස්ත විශ්වයම තම ග්‍රහණයට හසු කර ගැනීමේ ශක්තියකින් යුක්තව සිටින බවයි.

මනුෂ්‍යයා අන්‍ය සත්ත්වයන්ගෙන් වෙසෙසා දක්වෙන අනෙක් කාරණය වන්නේ ඔහු විසින් ගොඩ නගා ගෙන ඇති වර්ෂා ධර්ම සමූහය යි. වර්ෂාව යනු හැසිරීම යි. ධර්මය යනු උසස් යැයි, උතුම් යැයි පිළිගැනෙන තත්ත්වයකි. වර්ෂා ධර්ම යන්නෙන් අදහස් වන්නේ මනුෂ්‍යයන් විසින් අන්‍යෝන්‍ය වශයෙන් එකිනෙකා කෙරෙහි පැවතිය යුතු ආකාරය ගැන පොදුවේ පිළිගැනීමට පත් කරගෙන ඇති විශ්වාස සමූහයකි. මහාචාර්ය සරච්චන්ද්‍රයන් ධර්මිෂ්ට සමාජය කෘතියෙහි කියන පරිදි නොයෙක් සමාජවල පවත්නා වර්ෂා ධර්ම පද්ධති සංසන්දනය කරන විට ඒවායේ බොහෝ පොදු ලක්ෂණ තිබෙන බව පෙනී යයි.

“සමානකම් කොතරම් ද කිවහොත් හැම සමාජයකට ම සාධාරණ වූ වර්ෂා ධර්ම පද්ධතියක් තිබේ යැයි සිතීමට ඉඩ තිබේ. මුසාවාදය සාවද්‍ය බව හැම සමාජයක් විසින් ම පිළිගනු ලැබේ. ඇතැම් සමාජයක “ප්‍රාණ ඝාතය” යන්නෙහි අර්ථය මනුෂ්‍යයන් මැරීමට සීමා වන බවක් යුද්ධයක දී සතුරන් මැරීම ප්‍රාණ ඝාතය ලෙස නොගැනෙන බවත් පෙනෙන නමුදු පොදුවේ ප්‍රාණ ඝාතය අකුසල කර්මයක් ලෙස හැම සමාජයක ම පිළිගනු ලැබේ. මෙමුද්‍රනය ගැන නොයෙක් අයුරේ තහංචි කවර සමාජයක හෝ වේවා පවතී.

සත්ත්ව ලෝකයේ එබඳු සීමා පැනවී නැත. අසුවල් දේ කිරීම නුසුදුසු ය සාවද්‍යය යනාදී ධර්මමය විනිශ්චයන් එහි ක්‍රියාත්මක නොවේ. අසහාය බුද්ධි ශක්තියකින් යුත් මනුෂ්‍යයා තම බුද්ධිය අධාර්මික සාවද්‍ය නොමනා යනාදී වශයෙන් හැදින්විය හැකි දේ සඳහා යොදා නොගන්නේ ඔහු වර්ෂා ධර්ම පිළිබඳ පොදු එකඟතාවට අනුගතව ක්‍රියා කරන හෙයිනි. උදාහරණ වශයෙන් මනුෂ්‍යයා තම බුද්ධි මගිමයෙන් නිපදවා ගත් විෂබීජ ආයුධ හෝ න්‍යෂ්ටික ආයුධ භාවිත කිරීමෙන් වැළකී සිටින අයුරු දක්විය හැකිය. මේ මූලධර්මය එබඳු ආන්තීය සිද්ධියක් සඳහා පමණක් නොව කුඩා පරිමාණයේ සිද්ධියක් කෙරෙහි ද යෙදවිය හැකි ය. එනම් තමන් අත ඇති බලය අනිසි ලෙස නොයෙදීම හැන්ද

තමන් අත ඇති කල තමන්ට වාසිදායක සේ බෙදා ගැනීම ආදී වශයෙනි. සෑම මනුෂ්‍ය සමාජයක ම මේ කාරණය ගැන පොදු එකඟතාවක් ඇතැ යි කිව හැකිය.

අන්‍ය සත්ත්වයන් හා සසඳන කල මනුෂ්‍යයා තුළ ඇති මෙම වර්‍යා ධර්මය විශේෂතාව ආගමික ශාස්තෘවරුන් විසින් ද පෙන්වා දී තිබේ. ආගමික ශාස්තෘවරුන් “ශික්ෂා පද” යනුවෙන් දක්වා ඇත්තේ මනුෂ්‍යයන්ගෙන් අපේක්ෂිත වර්‍යා ධර්ම බව පෙනේ. ශික්ෂා පද අනුගමනය කරන්නෝ මෙලොව හා පරලොව සුගතියට පත්වෙති. නොකරන්නෝ දුගතිය ලබති. එබඳු වර්‍යා ධර්මයන් ක්‍රියාත්මක නොවන විලෝපන අවස්ථාවන් පිළිබඳ විස්තර ද ඇතැම් විට ආගමික සාහිත්‍යයන්හි දැකිය හැකිය. කලී යුගය - ‘මුරුගසං වර්ෂාව’ වැනි අවස්ථා උදාහරණ වේ.

සමාජය විසින් පිළිගැනුණු ප්‍රතිමාන හෙවත් වර්‍යා ධර්ම පද්ධතීන් බිඳ වැටුණු තත්ත්වය සමාජ විද්‍යාඥයන් හඳුන්වන්නේ අනෝමිය (Anomic) වශයෙනි. මෙම සංකල්පය පළමුවෙන් හඳුන්වා දුන් එම්ලේ දුර්කයිම් සිය ස්වයං ඝාතනය (Suicide) නම් ග්‍රන්ථයෙහි පළ කොට ඇති ඇතැම් අදහස් ආගමික ශාස්තෘවරුන්ගේ අදහස්වලට සමාන ය. තිරිසන් සතුන් හුදෙක් භෞතිකමය හෙවත් ශාරීරික අවශ්‍යතාවන් එක එල්ලේ ක්‍රියාත්මක කරන නමුත් මනුෂ්‍යයා ඔවුන්ගෙන් වෙනස් වන්නේ සිතා මතා ක්‍රියා කරන හෙයින් යි කියන දුර්කයිම් මෙසේද පවසා තිබේ.

“බැහැරින් කිසියම් බලවේගයක් විසින් පාලනය නොවුණහොත් අපේ හැඟීම්වලට සීමාවක් නැත්තේ ය. එවිට එය ම වධයක් බවට පත් වේ. (එහෙයින්) අපේ තෘෂ්ණාවන් සීමා කළ යුතුව ඇත. ඒවා අපේ හැකියාවන් හා සුසංයෝගී කොට තෘප්තිමත්භාවය ලැබිය හැක්කේ එවිට පමණි. එහෙත් පුද්ගලයාට තම හැඟීම් තමා විසින් ම පාලනය කර ගැනීමේ හැකියාව නොමැති බැවින් එය ඔහුගෙන් පරිබාහිර වූ බලවේගයක් විසින් කළ යුතුව තිබේ. එය ඔහු පැකිලීමකින් තොරව ගරු කරන අධිකාරීත්වයකින් සිදු විය යුතුය. පොදු සාමූහිකත්වයක් වශයෙන් හෝ ස්වකීය සංස්ථාවක් මගින් හෝ මෙම කාර්යය සිදුකළ හැක්කේ සමාජයට පමණකි.”

දුර්කයිම් මෙහි ලා විශේෂයෙන් සඳහන් කරන්නේ සමාජයට පුද්ගලයා පාලනය කළ හැක්කේ පුද්ගලයා සමාජයේ විනිශ්චයට ගරු කරන තාක් පමණක් බවයි. ඔහු සමාජයේ විනිශ්චයට බිය නිසා නොව ගෞරවය නිසා කීකරු විය යුතු ය.” යනු ඔහුගේ අදහසය.

මෙහි දී අපට සිහිපත් වන්නේ ගුත්තිල කාව්‍යයේ මූසිලට බඹදත් රජතුමා දෙන මේ ඔවදන ය.

ඇතත් සිත	ආසා
තම දිවි රැකුම	උදෙසා
සිටි මව්පිය	ලෙසා
නොකිය බස් ගුරුවරුන්	වෙසෙසා

ගුරුවරුන්ගේ සිත් නොරිදවිය යුතුය, ඔවුන් කෙරේ අත්‍යන්ත ගෞරවය දැක්විය යුතුය, යන සමාජ සාරධර්මයට අනුගත වන ලෙසටය රජතුමා මූසිලට කියන්නේ. එසේ නැතිව ඔහුට දඬුවම් කිරීමේ තර්ජනයක් නැත. “මිනිසාගේ සුවිශේෂ වරප්‍රසාදය වන්නේ ඔහු අනුගත වන බන්ධනය ශාරීරික නොව සදාචාරමය එකක් වීමයැ” යි පවසන දුර්කයිම් එයට මෙයද එක් කරයි.

“ඔහු තමන් මතට බලහත්කාරයෙන් ආරෝපණය වූ භෞතික පරිසරය විසින් පාලනය වනවා නොව තමන්ට වඩා උත්කෘෂ්ට වූ හෘදය සාක්ෂියකින් පාලනය වන්නේ ය. සමාජ සාරධර්මයන් විත්තයෙහි තැන්පත් ව පවතින හෙයින් මනුෂ්‍යයාගේ වර්යාවන් ඒ අනුව ක්‍රියාත්මක වනු ඇත. සමාජයක උපදින දරුවන් ක්‍රමයෙන් හැදෙන වැඩෙන විට ඔවුන් සමාජානුයෝජනයට පත් වන්නේ මේ “හොඳ නරක පිළිබඳ සංකල්ප ඔවුන්ගේ සිත්හි තැන්පත් කිරීමෙනි. මෙය සෘජු අවවාද ලෙසින් හෝ අන්‍යයන් නිරීක්ෂණයෙන් බැස ගන්නා නිගමන මඟින් සිදුවේ.

සමාජ සාරධර්මයන්හි වටිනාකම ප්‍රත්‍යක්ෂ වන්නේ ඒවා බිඳ වැටුණු අවස්ථාවක් ගැන මෙනෙහි කරන විටය. දුර්බලයින් විසින් අනෝමිය තත්ත්වයක් ලෙස පෙන්වා දී ඇත්තේ ඉහත කී සාරධර්ම මඟින් සමාජ පරිපාලනය සිදු නොවන්නා වූ ද හෘදය සාක්ෂියෙහි ග්‍රහණය ගිලිහී ගියා වූ ද අවස්ථාවකි. මෙබඳු තත්ත්වයන් ආර්ථිකය කඩා වැටීම් නිසා මෙන් ම ක්ෂණිකව විශාල බලයක් හෝ ධනයක් අත්පත් වීමෙන් සිදුවිය හැකිය.

දුර්බලයින් පෙන්වා දෙන්නේ එබඳු අවස්ථාවන්හි දී “අවශ්‍යතා පරිපාලනය කළා වූ ප්‍රමිතීන්ට තව දුරටත් ඒ අයුරින් ම ක්‍රියාත්මක විය නොහැකි” බව ය. “කලින් පැවතුණු තුලනය බිඳ වැටී ගිය අතර නව තුලනයකට සැලකෙන්නේ ස්ථාපනය විය නොහැකි ය. සියලු පරිපාලනයෝ කලකට නවතියි.... යුක්තිය කුමක් ද?, අයුක්තිය කුමක් ද? කියා හෝ සාධාරණ ඉල්ලීම් කවරේද? ප්‍රමාණානිකුත්ත ඉල්ලීම් කවරේද? යන විනිශ්චයක් නැත. මහජන මතයෙන් පාලනය නොවන තෘෂ්ණාවෝ සිය සීමාවන් කොතැන දැයි නොදනිති”

එසේ සමාජ ප්‍රතිමාණයන් නොමැති ව්‍යාකූලතාව රජයන යුගයක සිය දිවි හානි කර ගැනීම් බහුල වන බව දුර්බලයින් පෙන්වා දී තිබේ. එසේ පුද්ගල ආත්ම සාතනයට අමතරව සමාජය ද සිය සම්පත් විනාශ කර ගනිමින් ආත්ම හානියෙහි ද යෙදෙන බව පෙන්විය හැකිය.

දුර්බලයින්ගේ නිරීක්ෂණයන් කියවන විට බෞද්ධයෙකු තුළ නිතැතින් පැන නැගෙන හැඟීමක් නම් ස්වයං විනය හා තෘෂ්ණාව පහ කර ගැනීම පිළිබඳව බුදුරජාණන් වහන්සේ දක්වා ඇති අදහස් හා සමඟ එම සමාජ විද්‍යාඥයාගේ සංකල්ප කෙතරම් එකඟ වන්නේ ද යන්නයි.

සමාජයේ පිළිගත් වර්යා ධර්මයන් කෙරේ සැලකිලිමත් විය යුතු අවධියක අප වෙසෙන බව කරුණු විමසා බලන ශ්‍රී ලාංකිකයෙකුට වැටහෙනු ඇත. අද සමාජයේ සිදු වෙමින් පවතින දැ කිසියම් ප්‍රතිමාණ පද්ධතියක් මඟින් පාලනය නොවූණ හොත් අපට මහත් ව්‍යසනයකට ගොදුරු වීමට සිදුවනු ඇතැයි හැඟේ. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තහවුරු කිරීම, ආර්ථික සංවර්ධනය සාධනය කර ගැනීම ආදී ප්‍රබල අවශ්‍යතා ඉටුකර ගැනීම පිළිගත් වර්යාධර්මයන්ට අනුගත ව සිදු විය යුතුය. අප අධිෂ්ඨානයෙන් ක්‍රියා කළහොත් මෙම පරීක්ෂණයෙන් සමත් වීමේ හැකියාව අප සතුව තිබෙන බව කිව මනා ය.

2004.06.26